

esseret mig meget at faa det at vide, men det fik vi ikke at vide. Jeg vil imidlertid gerne vide, paa hvilken Maade det ærede Medlem egentlig er blevet Tolk for det danske Folk, hvordan det gaar til, at han stærkt kan betone ikke alene i Socialdemokratiets Navn, men i det aldeles overvejende Flertal af det danske Folks Navn, at det har tabt Taalmodigheden og venter paa det og det. Vi andre kommer ogsaa en Gang imellem blandt det danske Folk. Det hændte os f. Eks. her i København i Gaar paa Valgdagen, og man mærkede ikke Spor af denne nervøse Utaalmodighed, som gjorde, at det danske Folk fremfor alt vilde gaa med Socialdemokraterne og lægge deres Utaalmodighed efter at gaa løs paa Højre for Dagen. Heller ikke andre Steder har jeg i disse Dage mødt noget tilsvarende; jeg tror derfor, det ærede Medlem har taget Munden lovlig fuld.

Naar det ærede Medlem (K. M. Klausen) stærkt betonedede, at Højre var Fjenden, erkender jeg, at det er Tilfældet for Socialdemokraternes Vedkommende. Højre er Socialdemokratiets bestemte Modstander, den afgjorte Modstander af de socialdemokratiske Lærdomme. Men naar nu det ærede Medlem kalder alle andre Partier i Gevær mod Højre, fordi Højre er Fjenden, vil jeg minde om, hvad jeg i den sidste Tid flere Gange har haft Lejlighed til at minde om, at i denne Sal for ikke mere end 3½ Aar siden, da det radikale Ministerium traadte frem i November Maaned 1909, førte det ærede Medlem en anden Tale. Da sagde han, at der mellem hans Parti og alle andre Partier uden Undtagelse var en dyb Kløft, som der ikke kunde bygges Bro over. Han sagde, at alle andre Partier, hvad enten de hed de Radikale eller de Moderate eller Regeringspartiet eller Højre, skændtes indbyrdes om Lapperier til Fornøjelse for Socialdemokraterne, men de var enige i alt væsentligt, de var enige om at bevare det bestaaende Samfund med dets Ejendomsret og selvstændige Næringsdrift; alt det ønskede Socialdemokratiet at omstyrte, og det stod derfor i Modsætning til alle andre Partier. Nu henvender det ærede Medlem sig til de andre Partier og siger: Gaa med os imod Fjenden, det er Højre. Jeg maa jo overlade de andre Partier, hvad de vil gøre, om de vil gaa med Socialdemokratiet — naturligvis for at hjælpe det til Opnaaelse af dets Formaal — i Kampen om Forfatningssagen. Vi andre gaar selvfølgelig imod det, og vi mener, at det Grundlag, paa hvilket Socialdemokratiet erklærer sig

i Modsætning til alle andre Partier, er af langt større Omfang og Betydning end det, som kan angives igennem en hvilken som helst Forfatningssag. En Forfatning kan være et forbigaaende Fænomen, som kan faa megen Betydning eller ringe Betydning, men den kan ikke faa den samme Betydning som Tilintetgørelsen eller Bevarelsen af de samfundsmæssige Grundpiller, som Socialdemokratiet i den bekendte Tale bebudede at ville omstyrte. Baade Adgangen til selvstændig Næring i Landbrug og andre Erhverv og Ejendomsretten i de forskellige Erhverv er Ting, som har en ganske anden indgribende Betydning. Jeg vil kun betone, at det vistnok er for Tilfældet, det ærede Medlem ønsker, at den Tale skal være glemt, og nu ønsker at gaa i Spidsen, maaske fordi han indser, at hvis man gennemfører den foreslaaede Grundlovsændring, vil han være nærmere ved Realisationen af sit Maal. Jeg tror ogsaa, det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) sagde noget om, at naar denne Grundlovsændring blev gennemført, vilde hans sociale Anskuelse være kommen et godt Stykke nærmere til deres Realisation.

Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger og skal saa med Sindsro vente paa, om de andre Partier vil marchere under det ærede Medlems Fane. Jeg haaber, de vil tænke sig om, inden de gør det.

Finansministeren (N. Neergaard):

Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg finder Anledning til at gøre, idet jeg i meget kan henholde mig til de Udtalelser, den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) fremkom med angaaende det samlede Resultat af Finanslovbehandlingen. Jeg ønsker dog udtrykkeligt at fremhæve, at man ved Bedømmelsen af Balancespørgsmaalet — og det, det kommer an paa, er jo dette: Kommer der Balance eller ikke paa Statsregnskabet for 1913—14? — ikke maa se alene paa en enkelt af de Faktorer, som bestemmer Udfaldet, nemlig Finansloven. Man plejer at se saa godt som alene paa den, men det er i alt Fald ikke min Skyld, naar man gør det, thi jeg har adskillige Gange under Forhandlingerne om Finansplanen i 1911 og 1912 fremhævet, at der er forskellige Momenter, der her maa tages i Betragtning. Der er Spørgsmaalet om Omfanget af uforbrugte Bevillinger paa den ene Side og Genbevillinger paa den anden Side. Disse to Faktorer vil imidlertid gennemsnitlig ophæve hinanden, og man kan altsaa, naar man skal lægge en Plan for en længere Aar-